

Sesleniş

– Seyit OSMAN · 10 Nisan 2026

SESLENİŞ

Ey yâr-ı vefâdarım, ey cânân-ı yegânım,
Göge erdi, zatına yetişmedi figânım.
Beklerim kabuğumda yıllanmış tohum gibi,
Sen denize koşarsın, ben peşinden kum gibi.
En naif türküsünü mırıldanırken deniz,
Seslendi ikinize dağ başından gölgeniz;
"Ey gafiller bu yoldan geçen hafif yüksünüz,
Sanmayın ki bir çakıl taşından büyüyorsunuz".

Bitki, hayvan ve insan gelip geçer bu handan,
Ve ufukta kaybolur kalınca mahrum candan.
Sen gelsen doğar güneş, dirilir insanlığım,
Sen gelsen, fethe çıkar kurulmamış hanlığım.
Söyle yâr, yatağında suyu tutan bent midir?
Avı tutan avcının elinde kement midir?
Kuşandım gayretimi sana koşar atlarım,
Hızımdan bulutlara degecek kanatlarım.

Hasret karayı taşır sırtında vuslat akı,
Sen misin ötelere gölgeleyen afakı?
Yok edemem elimle sıvadığım bir isi,
Gönül temizleyemez, ruhu kara birisi.
Taşar gönül pınarım bir umutluk söz yeter,
Göz göz bal yapar arı, bana bir çift göz yeter.
Ey sevgili boynuma takıp sıktığın kendir,
Elhak bana duyduğun o büyük sevgidendir!

Ellere ver gönlünü deme artar kederim,
"Ay görmüşün yıldızın minneti yoktur" derim.
Kör gecede bölünmüş ay misali ışıyorum,
Bir gel desen sevdiğim Ferhat'la yarışırım.
Köz köz azar yangınım, açılır yaralarım,
Sen söndür avuç avuç, merhem ol yürek yarım.

Sessizliğin bir kapı, dudağında kilit var,
İnan mahzun değilim, elindedir anahtar.

Seyit Osman Akyüz